

ՀՈԳԻՍ ԿԸ ԹԱՂՈՒԻ

Ինչ մութ, ինչ մո՛ւթ, Աստուած իմ...: Երգիվես կախ՝ լոյսի տեղ
Մըռայլ հոգի մը իմ մէջ կ'առնէ ծաւալ, ու տրտել
Ու դիմազեղծ գիծերով ունի ծիծաղ մը անեղ...:
Ինչ մութ, ինչ մո՛ւթ, Աստուած իմ, Երգիվես կախ՝ լոյսի տեղ...:

Մո՛ւթ՝ որ կ'իջնէ աչքերուս, շուրջըս ապրող, ընտանի
Ու բարեկամ մարդերէն, դառնութեան պէս ու ցաւի,
Ու կը լեցուի քիչ առ քիչ լոյս-խորհերուն իմ կեանքի...:
Մո՛ւթ՝ որ կ'իջնէ աչքերուս, շուրջըս ապրող, ընտանի...:

Մութը իջնող, մազձի պէս, զարկեր վրանն իր՝ սրտիս...
Ու ոչ մէկ ձայն՝ հեռուէն, որ անցեալին տանի գիւ,
Սէր-օրերուն, երգերուն զանգակներուն, հոգիիս:
Մութը իջնող, մազձի պէս, զարկեր վրանն իր՝ սրտիս...:

Ինչ մութ, ինչ մո՛ւթ, Աստուած իմ, Երգիվես կախ՝ լոյսի տեղ.
Մութը կ'իջնէ աչքերուս՝ շուրջըս ապրող, ընտանի՛.
Մութը իջնող, մազձի պէս, զարկեր վրանն իր՝ սրտիս.
Մո՛ւթ որուն մէջ իմ հոգին խոր տեսնութեամբ կը թաղուի...:

1944

ՇԷՆ-ՄԱՀ

